

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. november 30.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ADVENT MA

Énekek: 130,1; 392; 797,2; 358,1.3

Lekció: Jn 1,44-52

Alapige: Jn 1,47

És monda neki Nátánael: Názáretből támadhat-e valami jó? Monda néki Filip: Jer és lásd meg!

Imádkozzunk!

Hadd köszönjük meg neked, Urunk, ezen a vasárnapon is, hogy kiálthatunk hozzád, mert erre bízatsz bennünket, és olyan ígéreted van, hogy ha hozzád kiálltunk, te megfelelsz nekünk. Köszönjük, hogy a mélységből is lehet kiáltani tehozzád, mert mindenütt meghallod a tehozzád kiáltók hangját és szavát. Magasztalunk, Urunk, hogy ez a mélység valóban siralmas, amibe került az ember a bűneset folytán. Köszönjük, hogy mindannyian így kiáltottunk valamikor hozzád mi is, a nagy mélységből, bűneink verméből, és köszönjük, hogy kihoztál onnan bennünket.

Köszönjük, hogy advent arról beszél, hogy megtekintetted ügyünket, amely vesztesre állt Ádám és Éva óta, bár sokszor volt vád ellened, hogy nem gondolsz a mi ügyünkkel, elfeledkeztél rólunk. Köszönjük, hogy amikor eljött az időknék teljessége, és kibocsátottad a te Fiadat, Jézust, az szép bizonyosága volt annak, hogy nem feledkeztél el rólunk. Évszázadok hallgatása után megtört a csend, és belekiáltották az angyalok a betlehemi éjszakába, hogy eljött a Szabadító, a megtartó Úr Jézus Krisztus, aki megszabadítja a népét annak bűneiből. Hadd köszönjük meg neked, Urunk, hogy Jézusban lett minden ígéreted igenné és ámenné! Kérünk, hogy jelenj meg közöttünk, légy közöttünk, és áldj meg bennünket Igéd áldott üzenetével, a Szentlélek világosságával, bölcsességével, hogy az Igének ne csak hallgatói legyünk, hanem megtartói is. Jövel, Szentlélek Úristen, és töltsd be szíveinket teljesen!

Ámen.

Igehirdetés

Advent első vasárnapjára virradtunk, testvérek, és egy olyan történetet hoztam, amiről úgy emlékszem, hogy lelkészi szolgálatom alatt még soha nem szolgáltam. Isten most ezt erősítette fel a szívemben adventi üzenetekkel, hiszen úgy éreztem, hogy

ebben a történetben, amit most felolvastam, Fülöp és Nátánaél találkozásában, beszélgetésében, benne van az egész advent és a karácsony üzenete is.

Hiszen advent, testvérek, nemcsak egy múltba való nézést jelent. Nemcsak azt jelenti, hogy mi volt megírva az Ószövetségben Jézus Krisztus felől, milyen ígéreteket adott a mi Atyánk, hanem adventben, és ezt nagyon szeretném kiemelni, arra készülünk, és arra készülünk, hogy ezzel a Jézussal találkozzunk is! Ne csak halljunk felőle, tudjunk róla, amivel sokan megelégszenek, hanem személyesen találkozzunk vele először, mert mindenkinek van egy első találkozása vele, vagy találkozzunk újra vele!

Advent célja tehát, a Biblia szerint és az adventi történetek szerint, találkozni Jézussal. Ebben a történetben egy ilyen találkozás van, sőt nem is egy, hanem kettő. Először Fülöp találkozik vele, azután pedig Nátánaél, akiről majd fogunk hallani, és Fülöp ezzel a hívással hívja ezt az embert, hogy: jer és lásd meg! Tehát oda hívja Jézushoz. Fülöp is őhozzá ment, Nátánaél is elindul felé. Testvérek, az advent nemcsak azt jelenti, hogy Ő jön, mert ha lefordítanánk ezt a latin kifejezést, hogy „ad venit”, amiből az „advent” szó származik, akkor így hangzana, hogy: Ő jön. Adventben nemcsak arról van szó, hogy Ő jön, hanem az Isten ígéje szerint arról is, hogy **én meginduljak felé**. Én is megyek hozzá, én is megyek felé. Nem csak arról van szó, hogy Jézusban Isten keresi az elveszettet, hanem arra akar inteni bennünket, hogy mi is keressük az Urat, a 105. zsoltár szerint addig, amíg megtalálható, és hívjuk segítségül, míg közel van. Jakab apostol is összeköti a kettőt, és azt mondja, hogy: „közeledjetek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok”! Advent tehát a Bibliában a nagy egymásra találások ideje. Ez a nagy egymásra találás pedig a bűnös és Jézus között van. Majd fogjuk látni ennek a titkait. Nátánaél tehát találkozik Jézussal, és akkor lesz adventünk, nem biztos, hogy akkor, amikor a naptár jelzi. Nem biztos, hogy karácsony előtt négy héttel van advent. A Biblia szerint akkor van advent, amikor valaki találkozik az ő megváltójával, Jézussal. Zákeusnak akkor köszöntött be az advent, amikor a fügefára felnézvén Jézus azt mondja, hogy: „szállj le, mert ma nekem a te házádnál kell maradnom!” A samáriai asszonynak ott, a kútnál volt advent, amikor Jézus megmondja neki az igazat, és ő boldogan megy haza Sikár városába, elújságolva, hogy van itt valaki, aki minden tud róla, aki előtt elrejtteni semmit, nem lehet. Így volt adventje annak a nagypénteki gonosztevőnek, bár ünnep szerint nagypéntek volt, de neki akkor jött az advent. Ő akkor találkozott Jézussal, és hallotta, hogy: „még ma velem leszel a paradicsomban!” Fülöpnek is akkor lett adventje, amikor Jézus elhívja, amikor hallja ezt a hívást, hogy: „kövess engem!”

Nagyon érdekes, hogy elég ez a két szó. Nincs nagy prédikáció, nincs hetes evangelizáció, nincs csendeshét vagy csendesnap, hanem ez a két szó is elég, hogy „kövess engem”. És Isten ellenállhatatlan szeretetére ez a Fülöp is ott lesz a tanítványok között, ott lesz a hírvivők között. Testvérek, arról szól ez a mai ige, hogy Fülöp, aki találkozott Jézussal, akinek volt egy csodálatos adventje, elmondja másnak is, egy Nátánaél nevű férfinak, amikor találkoznak egymással. Elmondja neki, aki felől írt Mózes és a próféták, hogy megtaláltuk a Messiást. Ennek nagy üzenete a mi számunkra, testvérek, *hogy advent az olyan embereké, akik bizonyosságra jutnak, hogy kicsoda Jézus*. Akik felismerik benne a Megváltót, Isten küldöttjét, Istennek a bűnre adott megoldását. És nem csak bizonyosságra jutnak, hanem *bizonyosságai* is lesznek Jézusnak.

Adventhez mindig ez is hozzátartozott, hogy nem csak meggyőződés az advent, testvérek, hanem a Biblia szerint olyan hír, amit el kell mondani és tovább kell adni.

Gondoljatok azokra a csodálatos hírekre, amelyek a mennyből jöttek. Amikor jön az angyal Máriához, Józsefhez, Keresztelő János szüleihez, jönnek a hírrel, az üzenettel, a mondanivalóval, és akik bizonyosságai annak, ami a mennyben van, azok itt a Földön bizonyosságai lesznek ennek az Úrnak. Az angyalok Betlehem mezeje felett hirdették, hogy a szabadító valóban eljött. Advent, testvérek, olyan embereké, *akik nem csak Jézushoz jönnek, hanem akik őhöz hívnak másokat is*. Annak van igazán adventje, *aki nem csak találkozott Jézussal, hanem azt akarja, hogy más is találkozzon vele*, és ezért hívja a másikat. Fülöp azt mondja Nátánaélnek, hogy aki felől írt Mózes a törvényben és a próféták. Mert testvérek, ehhez a találkozáshoz kellett egy Biblia-ismeret is, kellett egy ige-ismeret is, és ez nála megvolt. Csak nem párosult még felismeréssel, nem párosult még hittel, de így mondjuk, hogy az Isten ígését nem lehetett kihagyni ebből a találkozásból. Fülöp, akinek a neve bár görögös, nagyon érdekes, hogy akkor is adtak ilyen nevet, nem zsidó nevet, hanem görög nevet adtak neki, de zsidó ember volt. Hiszen ismeri Mózes és a prófétákat, ismerte az ígéreteket, hogy csillag származik Jákóbból, királyi pálca támad Izraelből, vagy az Ézsaiás prófétát biztos, hogy olvasta, mert hivatkozik rá: „Íme, a szűz fogam méhében, és szül fiát.” A Jesse törzsökéből származott vesszőszál történetét is biztos, hogy ismerte, hiszen azt mondja, hogy akiről Mózes és a próféták írtak, akiről a Szentírás szól, akit elénk ad az Ószövetség, amelyet némelyek szeretnének mellőzni, és azt mondani, hogy ez nem fontos, ez már a múlt, ez csak a zsidóknak szól, nem nekünk. Ez az alapja annak, hogy majd, amikor Jézussal találkoznak, be tudják azonosítani, hogy ő az, őbenne lett az Isten ígérete igenné és ámenné.

Testvérek, ne gondoljuk, hogy kihagyhatjuk az ígét! Ne gondoljuk, hogy nem kell ismerni az ígét, hogy a hit csak egy érzelem, ahogy mondta valaki. Nem, a hit először is ismeret. Tudom, hogy mi van megírva, és Jézus Krisztus is erre hivatkozik: rólam írt Mózes. Nem lehet figyelmen kívül hagyni a Biblia tanulmányozását, de önmagában viszont kevés csak a Bibliának a tanulmányozása. A Cselekedetek Könyvének 8. részében olvashatjuk a szerezsen komornyik történetét, ott van a kezében egy Ézsaiás tekercs, és azt mondja, hogy: „hogyan érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza?” És amikor melléje szegődik Fülöp, elkezd neki Jézusról beszélni, és akkor felragyog neki, hogy: most már értem! Akkor mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? És világosságra jut ez az ember, mert ott van az Isten ígéje a kezében, de ott kell, hogy legyen a szívében is! Ott kell legyen az értelmünkben az Isten ígéje, de ott kell legyen az érzelmünkben is, az akaratunkban is az Isten ígénének! Mert a betű önmagában megöl, – mondja az ige –, de a lélek megelevenít.

Így szoktam mondani, testvérek, hogy Isten lelke termékenyíti meg számunkra az ő ígését. Isten ígéje olyan, mint a mag, mondja a magvető példázatában az Úr, de olyan körülmények közé kell kerülnie a magnak, hogy csírázzon. Mert ha a vetőmag csak a tasakban van, akkor soha nem fog kicsírázni, de Isten gondoskodik arról, hogy olyan körülmények közé tegye az életedben a magot. Az Isten ígését, akár Mózes, akár a prófétákat, nekünk már az evangéliumok üzenetét, a bizonyságok fellegét vagy a Jelenések Könyvét, amit sokan félre tesznek, hogy ezt nem értjük, ez apokaliptikus. Isten szentlelke olyan körülmények közé helyezi, akár egy kórházi ágyon, akár egy ravatal mellett, akár egy nyomorult, kiszolgáltatott helyzetben, hogy jöjjön hozzád valaki, aki bizonyosságot tesz róla, és az ő ígéje elkezd csírázni. Élet lesz benne, és kiderül, hogy eddig is volt benne élet. Amikor ősszel elültettük a sok virághagymát, adtam is belőle sokaknak, hogy vigyék a testvérek, és mikor a kezembe fogom, min-

dig elcsodálkozom rajta, hogy benne van az élet, benne van a virág. A hollandok úgy mondják, hogy a hagymában benne van a tulipán. Hát hol? Majd, ha olyan körülmények közé kerül, és kihajt belőle, ez maga a csoda!

Ismered az írásokat? Érted-e, amit olvasol? De olvasod-e, amit értened kell? Különben hogyan azonosítod? Hogy tudod azt mondani, hogy Isten ígérete az igaz? Mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek. Az advent tehát, testvérek, azé, aki nem tartja meg magának a felismerést, hanem továbbadja, akiben nem marad meg az örömhír, hanem mással is meg akarja osztani. Mi akkor vagyunk adventi emberei az Úrnak, hogyha ez nem marad meg bennünk, és ezt másnak is tovább akarjuk adni. Nem erről szól advent? Mindenki megy valakihez. Jön az angyal, megy Mária Erzsébethez, mert meg kell osztani, hogy mit tud, mit hallott, mert együtt kell leborulni és imádkozni. Jönnek az angyalok Betlehem mezeje felé, elindulnak a pásztrok, elindulnak a napkeleti bölcsek, mert valamit hallottak, mert valami megmondott nekik, és megosztják egymással. Vajon megmarad-e bennünk az örömhír, vagy továbbadjuk azt? Mondtam a testvéreknek, mindig eszembe jut, hogy amikor Hollandiában voltam, a szigorú református testvérek szinte számonkértek engem, hogy 1550-ben miért akadt meg itt a reformáció a Kárpátoknál. Miért nem mentünk vele tovább?

Tudniillik, ők vitték tovább, mentek a Kárpátokon túlra is. Vitték az ígét, alapítottak református teológiát, vitték a Heidelbergi Kátét a Fülöp szigetekre. Nálatok megakadt az evangélium, azt mondták, nálatok megakadt az örömhír a XVI. század közepén. Azt kellett mondjam, be kell látni, hogy tényleg valahogy megakadt itt, de hála Istennek, ők vitték tovább. Ők bepótolták azt, amit mi elmulasztottunk. Azt mondja, testvérek, a történelem, hogy lehet, hogy te valamit elmulasztasz, de az Isten bepótolja. Isten kipótolja, ő gondoskodik róla, amit mi elhanyagoltunk. Ez nekünk nem mentség, hogy vajon tovább adjuk-e! Jer és lásd meg! – mondja Fülöp ennek az embernek, Nátánaélnek, nem tartom meg magamnak.

Ez az advent, a Krisztustól kapott üzenet, örömről, nem is fér meg bennem. Azt mondják az apostolok, emlékeztek, mikor le akarják őket beszélni, hogy ne szóljanak Jézus nevében, „nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!” Azt mondja a próféta az Ószövetségben, hogy „nem tehetem, mert csontjaimba rekesztett tűz számomra az Isten ígéje.” Ez az advent, testvérek, amikor nem csak bizonyosságra jutok, és ennek örülök, hanem bizonyossága leszek az Igének. Tanúja, ahogy Jézus mondja később, elmenetelekor. Tanúja leszek, mártírja leszek Jézus Krisztusnak.

Nézzük Nátánaél adventjét! Nátánaél nevének jelentése: Isten ajándékozó. Elgondolkodtam, hogy vannak nevek, amelyek ezzel a jelentéssel bírnak. Sokan adnak olyan nevet a gyermeküknek, melynek jelentése, hogy „Isten ajándéka”. Nátánaél is ezt hordozza nevében, de nem úgy hordozza csak, hogy ez ő magára vonatkozik, hogy ő az Isten ajándéka a szüleinek, a családnak. Nátánaél úgy hordozza nevében, hogy az Isten ajándékozó, hogy ezt Jézus Krisztusra nézve is hirdeti és vallja. Milyen nagy dolog! Az Isten ajándékozó. nem csak én vagyok ajándékló a család számára, hanem Jézus az ajándék az ő népe számára. Pál apostol a Korinthusi levélben ugyanezt mondja, hogy „hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért!” Isten ajándékozó, és a hit ezt mindig megérti.

A hitetlenség mindig azt mondja, hogy az Isten elvevő, megfosztó. Hányan mondták nekem szolgálatom alatt: miért vette el az anyámat? És akkor csendesen meg-

egyezzünk, hogy először is adjunk hálát azért, hogy adta. Mint Jób, hogy „az Úr adta”, mert Isten ajándékozó. Boldog ember, testvérek, aki el tudja mondani, hogy Isten ajándékozó. Isten ajándékot adott nekem, mégpedig nem is akármilyet, hanem Jézus Krisztust, az ő Fiát adta. Advent tehát azt jelenti, testvérek, amikor azt mondja Fülöp Nátánaélnek: jer és lásd meg, mert Nátánaélnek van kérdése. A szívében van egy dilemma, mikor azt mondja neki Fülöp, hogy Jézus Názáretből származik. Nátánaél is nagyon jól ismerte a Bibliát, az akkori Szentírást, Mózes és a prófétákat, mert tudja, hogy Názáretről nincs semmi jövődölés. Az egy kis poros városka, tucat szám van ilyen kis város, de ehhez nincs ígélet. Látjátok, ezért fontos az, hogy az egész Szentírást nézzük! Emellett az is igaz, hogy de Betlehemből jött el, ott született, oda kellett menni a szülőknek. Nem baj, hogy Názáretről nincs jövődölés. Az emmausi tanítványok Jeruzsálemről beszélgetnek, hogy mik történtek ott ezekben a napokban. Jeruzsálem van előttük. És ez az ember, aki tudja, hogy Názáretről nincsen jövődölés az Ószövetségben, mégis tovább jut. Miért jut tovább? Azért, mert fel meri tenni szívének nagy kérdését: Názáretből származhat-e valami jó? Testvérek, olyan jó, hogy az advent azt jelenti, hogy jöhetsz a kérdéseiddel! Az advent azt jelenti, hogy úgy jöhetsz, ahogy vagy. Jöhetsz a dilemmáiddal. Jöhetsz a fenntartásaiddal. Jöhetsz az előítéleteiddel. Egy a fontos, hogy olyanhoz jöjj, aki el tud igazítani, aki bizonyosságot tud tenni arról, hogy kicsoda Jézus! Magához, az Úrhoz is jöhetsz, mert az advent azt akarja, hogy juss tovább. Kérdezz, mert ő felel! Kiálts, mert meghallja! Az Úr elé viheted a kételyeidet, a bizonytalanságodat, a bukásaidat, a csalódásodat.

Hányan mondták lelki beszélgetésekben, hogy: tiszteletes úr, én csalódtam az egyházban! Abban lehet is – mondtam. Csalódott a papokban, azokban is lehet. Csalódott ebben, csalódott abban, nem baj, csak ne a másiknak mondjuk, hogy vak vezessen világtalant, hanem Jézusnak mondjuk el! Mert választ ott kapunk, válasz onnan jön. Nem zárja ki egyik a másikat. Annak lesz adventje, testvérek, aki hagyja magát meggyőzni a jobb vagy a jó felől. Aki tud üres kézzel jönni, hogy Ő töltse meg, és tud megalázkodni, meghajolni, elfogadni, változtatni a meggyőződésén.

Nátánaél is változtat a szemléletén, a meggyőződésén, az addigi tudásán, az addigi Biblia-ismeretén, és ennek az embernek nagy szüksége volt erre. Hogyan találkozik Jézussal? Úgy, hogy az Úr Jézus azt mondja neki: „íme, egy igazán izraelita, aki-ben hamisság nincsen!” Látjátok, volt olyan izraeli, olyan zsidó ember, aki ismerte a törvényt, törvénytudó volt, nem mindenkire mondta Jézus, hogy: „jaj néktek, írástudó farizeusok!” Nem mindenkire mondott Jézus ítéletet, elmarasztalást. Jó lenne, ha lenne rá időnk, hogy kifejtsem, hogy tulajdonképpen ezt az ígét úgy kell értenünk, hogy mint izraelita, úgy nem volt benne olyan, ami elmarasztalható lett volna. Tehát, aki a saját maga vallásának az előírásait, kötelezettségeit megtartja, csak még hit tekintetében nem áll sehol. Még nem ismeri Jézust úgy, ahogy kellene. Egy igazán izraelita, hamisság nincs benne, de nincs benne személyes kapcsolat Jézussal. Lehet valaki, testvérek, a vallásának előírásai szerint élő, hogy mindent megtart, mindent megcselekszik, abban nincs probléma. Kérdés, hogy ez elég-e? Ez az Úr előtt megáll-e? Ezzel be lehet-e menni a mennybe? Ez útlevét-e számunkra az örök életbe? Mert ebben az ígében kiderül, testvérek, és sok ígében kiderül, hogy bizony nem. De Jézus az ilyen emberrel elkezd foglalkozni, és ez az ember itt indul el. Az a döntő számára, amikor Jézus azt mondja, hogy láttalak, amint a fügefa alatt voltál. Mit kereshetett ott a fügefa alatt, nem tudjuk. Ne valami nagy fára gondoljunk, hanem olyan nagyobb bokor félére! A Bibliában, ha valaki egy ilyen bokor alatt, vagy egy ilyen fa

alatt van, mindig nekem eszembe juttatja Ádámot és Évát. Mert az mindig a rejtőzködést jelenti, az elbújást jelenti. Ádám és Éva is azt mondja, hogy félttem, ezért elbújtam, ezért elrejtőztem. Ez az ember is ott van a fügefa alatt, de előjön a fügefa alól, egyszer kijön, egyszer előlép. Ezt jelenti, testvérek, valaki így mondta, egy lelkipásztor, emlékszem egy evangelizációra még fiatal koromban, hogy elbújni Isten elől legjobban a templompadban lehet. Én ezt úgy mondanám, hogy a templompadban is el lehet bújni Isten elől, de onnan is elő kell jönni. Illés leborul egy fenyőfa alatt, és Isten megkérdi tőle, hogy: mit csinálsz itt Illés? Elfáradtam, Uram! Ott van a pogácsa, ott van a víz, még egyél, meg igyál, mert erő felett való utad van, és ment annak az ételnek az erejével. És egyszer az az ember előjön, és előlép. De láttalak, tudtam rólad már akkor! Testvérek, ez Nátánaél lefegyverzi, aki ott szép csendesen megbújik, és megdöbben, hogy ez a valaki ismeri őt. A samáriai asszonynak is ez volt a megdöbbentő: „megmondott mindent rólam”. A Jelenések Könyvében azt mondja az ige, hogy Jézus szemei olyanok, mint a tűzláng. Milyen csodálatos, testvérek! A hét gyülekezetnek Isten láttelepet ad, és mindegyik gyülekezetnek más a mondanivaló. Más a dicséret, más az elmarasztalás, más a körülmény, más a helyzetük, a világban vagy a gyülekezetben, de egy ugyanaz: tudom a te dolgaidat! Mind ezzel kezdődik: tudom a te dolgaidat, ismerlek téged. Testvérek, az advent mindig ezt is jelenti a Bibliában, az előlépésnek az ideje. Mi sokszor várjuk az előléptetést egy-egy munkahelyen, de a Bibliában az advent az előlépésnek az ideje. A Bibliában vannak olyan emberek, akik egyszer csak előjönnek, ahogy előjött Nátánaél is a fügefa alól. Emlékeztek, amikor előjön egyszer Nikodémus, aki csak éjszaka ment Jézushoz. Egyszer hozza a nárdus olajat, meg a drága keneteket, és előlép Arimátiai József. Előlépnek, hogy elkérjék Jézus testét, hogy eltemethessék, és ő odaadja a saját sírboltját Jézusnak. Az Efézusi levélben, amikor a lelki fegyverzetről van szó, akkor az azzal kezdődik, hogy álljatok hát elő. Testvérek, az advent a Bibliában azt is jelenti, hogy elő tudok állni, hogy Isten használjon engem. Növeld a mi hitünket, erősítsd bennem a bizodalmat, az ismeretet, Uram!

Az advent azt jelenti, hogy Mária előáll: „legyen nékem a te beszéded szerint!” Kijön a névtelenségből, előáll, és azt mondja, hogy úgy legyen, ahogy te akarod, ne úgy, ahogy én. Még akkor is, ha nem értem. De szeretném cselekedni, és szeretném érteni! Az advent a felvállalás ideje, az előlépésnek az ideje, azért, testvérek, mert Isten így tud, és így akar bennünket használni az ő szolgálatában, és az ő országában.

Egy lány mondta nekem egyszer, aki a gimnáziumnak már majdnem a vége fele tartott, és elkezdett sírni, mert azt mondta, hogy órála senki nem tudja, hogy templomba jár, ő még soha nem állt elő. Furcsának tartottuk valóban, hogy annyi lehetőség van, osztálykirándulások, amikor össze vannak zárva néhány napig az osztálytársakkal, és órála senki nem tudja, mert még nem állt elő. De egyszer előállt, és egyszer a rejtőzködés elmúlt. A nyolcórás istentiszteleten voltak olyanok, akik évek múltán beiratkoztak a felnőtt konfirmációs tanfolyamra. Elteltek évek, évtizedek, és egyszer előállnak. Az adventi ember az, aki egyszer előáll azzal, hogy itt vagyok, Uram, küldj el engem! Ahogy Ézsaiás előáll, akit Isten megtisztít, mert el akarja küldeni ahhoz a néphez, amelyik süket, amelyik vak, de itt vagyok, Uram! Advent az, amikor előállunk, és felajánljuk magunkat az Úrnak, hogy itt van szívem, neked adom, Uram, neked, ki alkotád!

Végül, testvérek, hadd szóljak arról, hogy az advent a múlt és a jövő összekapcsolása! Hiszen azt mondja Jézus Nátánaélnek: „mivel azt mondtam, hogy láttalak té-

ged, hiszel, mondom neked nagyobbakat látsz majd ezeknél!” Advent, testvérek, nem csak egy ilyen nosztalgikus visszaemlékezés a múltra, hogy Isten mit ígért, hanem mindig a jövővel való összekapcsolás is, hogy nem csak az, hogy mi volt, hanem az, hogy mi lesz. A Jelenések Könyve ezzel kezdődik: amik voltak, és amik ezután lesznek. Ezt mondja a Lélek Jánosnak: mondd meg, írd le, amik eddig voltak, és amik ezután lesznek! Testvérek, hogy van ezután, hány ember, ha hitre jutna, egy reményteljes jövője lenne, hogy van jövőnk! Akkor is, amikor ilyen a világhelyzet, akkor is, amikor ilyen a világ körülöttünk, van jövőnk. Miért? Mert az ige azt mondja: „nagyobbakat látsz majd ezeknél!” Ez azt is jelenti a számunkra, testvérek, hogy az Isten az övéit, az adventi embert mindig tovább akarja vinni, és mindig feljebb akarja emelni.

Valakivel két héttel ezelőtt beszélgettem a gyülekezetből, aki valami tévéműsorra rákattintott, és mikor meglátta, hogy abban miről van szó, akkor megkérdezte tőlem, hogy: van még ettől lejjebb? Mert azt hittük, hogy már ettől az ember tisztátalanságban, mocskokban, erkölcstelenségben mélyebbre nem süllyedhet. Mit mond az advent? Testvér, a világban van lejjebb, de az Úrnál van feljebb! Nagyobbakat látsz majd ezeknél! A nagyon régi énekeskönyvben, még a '48 előttiben volt egy kedves ének, úgy kezdődött, hogy: „feljebb emeljete, feljebb, a bűn gyászos éjiből, ott a helyem, Jézus mellett, éltét értem adta föl.” Advent azt hirdeti neked, és azt hirdeti nekem, hogy van feljebb. Nem lefelé megyünk, hanem felfelé, ahogy a kánai menyegzőn is a jó bort a végére tartogatták, mert a jó ott van a végén. Isten gyermeke a jó felé megy, a jobb felé megy. Van jobb! Nagyobbakat látsz majd! Ha ez neked elég volt a hithez, hogy azt mondtam, hogy a fügefa alatt láttalak, amikor meglátod a keresztet, a Golgotát, amikor majd szemléled az átszegezett kezeimet, és eszedbe jut Mózes és a próféták, hogy: „néznek arra, akit által szegeztek”. Amikor meglátod az üres sírt, eszedbe jut a zsoltár, hogy: „nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson”, nagyobbakat látsz majd ezeknél!

Testvérek, az idősek közül sokan úgy gondolják, hogy csak a múlt számít, mert elmúlt a fiatalság, elmúlt az egészség, elmúlt, hogy tehetős vagyok, hogy oda megyek, ahová akarok. A hívóknél olyan jó meglátni azt, hogy viszont: „hitünk szent reménnyel a jövőbe néz”. Milyen vigasztaló ezt egy halálra készülőnek elmondani! Amikor bementem a kórházba egy nénihez, a család azt mondta, hogy csak a haláról ne beszéljek, és én is úgy összeroppantam egy pillanat alatt, hogy pedig most itt ezt kellene megemlíteni. Mire odaértünk, én nem is a haláról beszéltem. Isten úgy megadta abban a pillanatban, hogy a menyeyi Jeruzsálemről beszéltem neki. És a végén a néni beszélt a haláláról, és még a temetéséről is. Mert nagyobbakat látsz majd ezeknél! El-mehetsz a világ bármelyik pontjára, beutazhatod az egész világot, csodálatos bércekben, vízesésekben, szakadékokban, kanyonokban gyönyörködhetsz, de jusson eszedbe, hogy nagyobbakat látsz majd ezeknél! És amikor belenézel a Szentírásba, ahol még csak homályosan látunk, de egyszer majd színről-színre, jusson eszedbe, hogy nagyobbakat látsz majd ezeknél! Amikor majd látod a Bárányt a trónon, mert ez van az ígében, amikor kezdedbe adják a pálmaágot, meg a fehér ruhába beöltöztetnek, hát nagyobbakat fogunk látni! Advent az, amikor erre készülök, amikor a többre igyekszem. Ahogy Pál apostol, testvérek, aki annyira ismerte az írást, azt mondja: „egyre töreksem, hogy még jobban megismerjem Őt, és az ő feltámadásának az erejét.” Advent azt jelenti, hogy emelkedhet magasabbra, ahogy Nátánaél, már most kezdi ezt a felemeltetést. Nem csak az Írásnál marad meg, hanem Jézus mellett megismeri bűnei bocsánatát. Megismeri az örök élet ajándékát, és megismeri a hit megtartó erejét.

Erre készüljünk mi is, ez legyen az advent számunkra! Advent azoké, akik nem csak bizonyosságra jutnak, hanem bizonyosságai is lesznek Jézusnak. Advent azoké, akik nem csak megtartják maguknak ezt az örömet, hanem megosztják másokkal is. Advent azoké, akiket nemcsak elhív Jézus az ő követésére, hanem akik másokat is tudnak hívni őhozzá. Ebben használjon bennünket, adventi embereket, a mi drága Megváltónk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük kijelentett ígédet, hogy a régi hír örökre új. Ma is forrás fakad, „bő, mennyei, a szomjunkat enyhíteni”. Köszönjük, hogy adventi emberekké akarsz bennünket tenni, akiknek a szívében és életében felragyog a Krisztus. Felragyogsz te magad, akit nem tartunk meg magunknak, hanem meg szeretnénk osztani másokkal.

Köszönjük neked hálaadással, hogy hívsz ma is szent hívással. Kérünk téged, munkáld Lelked által a szívünkben, hogy álljunk elő abban, amiben kell, oda, ahova kell! Köszönjük, hogy akiben végzed és munkálod ezt a csodálatos indulatot, és kérjük, hogy munkáld mindannyiunkban, hogy menjünk feléd és dicsérjünk téged! Legyen a te ígéd bátorítás, vigasztalás betegeinknek, gyászolóinknak, kedves idős testvéreinknek, akik már nem tudnak fizikálisan köztünk lenni! Köszönjük neked, hogy egy Lélekkel itattatunk meg sokakkal.

Így kérünk az egész világra elszóródott testvéreinkért, kisebb vagy nagyobb gyülekezetekért, áldd meg az ő adventjüket, karácsonyra való készülődésüket, és köszönjük, hogy ismeretlenül is tudjuk egymást imádságban hordozni. Kérünk, Urunk, áldd meg a vezetőket, a tárgyalásokat, hogy béke legyen, amennyire lehetséges, ezen a Földön, és itt a szomszédunkban is! Imádkozunk a kárpátaljai gyülekezetekért, magyar testvéreinkért. Köszönjük neked, hogy te vagy ennek a Földnek az Ura, te teremtetél mindent, te viselsz gondot mindenről. Eléd hozzuk életünket, szereteteinket, jövőhetünket. Kérünk, hogy áldj meg bennünket gazdagon Jézusért, a mi Urunkért, kegyelemből, hit által!

Ámen.

358,1.3 ének

1. Az Úr énnékem hűséges vezérem,
Főpásztoromnak csak őtet ismérem;
Drága jóvoltát elrejttem szívemben,
Szent nevét áldom egész életemben,
Mert kegyelméből én érdemem felett
Sok lelki jókkal engemet körülvelt.

3. Sőt, hogy még inkább érezzem kegyelmet,
Várjam biztonnal ígért segedelmet:
Jósággal teljes, édes indulatja
Sákramentumit vélem kóstoltatja,
Így édesíti szívemet magához,
Hogy erős hittel fussak oltalmához.